

her at vælge Tallet 25. Hvis Lovgivningsmagten virkelig vil animere unge Mennesker i 22 Aars Alderen til at søge Statshjælp til at komme i en selvstændig Stilling, kan jeg ikke se rettere, end at den paatager sig et meget stort Ansvar overfor disse Folk, thi jeg føler mig forvisset om, at det i mange Tilfælde vil blive højst uheldigt for dem. Jeg vil derfor anbefale Underændringsforslag Nr. 3 til Ændringsforslag Nr. 2 om at forandre „22 Aar“ til „25 Aar“.

Samtidig vil jeg gerne anbefale Ændringsforslag Nr. 4, der ligeledes er tilsvarende til Bestemmelser, som findes i Loven om Husmandsbrug, idet det der forlanges, at den, som søger Laan, skal fremlægge Bevisligheder for, at han er Ejer af en Tiendedel af, hvad der forlanges til Bruget. Tillige gaar Ændringsforslaget ud paa, at kapitalstærke Folk ikke kunne faa Laan. Den første Bestemmelse om, at den vedkommende skal være Ejer af en Tiendedel af Fartøjets Værdiansættelse, synes jeg, er en ganske selvfølgelig Fordring, idet det er lige saa nødvendigt for den, som vil have et Fartøj, at han skal eje en vis Del af dettes Værdi, som at den vordende Husmand skal eje en vis Del af Husmandsbrugets Værdi. Det maa erindres, at det ikke alene er selve Fartøjet, der skal anskaffes, men ogsaa Redskaber og adskilligt andet, som slet ikke andrager et saa ubetydeligt Beløb, og dersom den vedkommende skal forrente hele Kapitalen, muligt med høje Renter for en stor Dels Vedkommende, kan jeg ikke se rettere, end at det vil virke meget trykkende, og jeg tror, at det da i mange, ja, i de allerfleste Tilfælde vil være mindre heldigt for ham at modtage Laanet. Derfor tager jeg ikke i Betænkning at tilraade, at det paalægges de vedkommende som en Pligt at være Ejere af en Tiendedel.

Den anden Bestemmelse i Ændringsforslaget gaar, som før sagt, ud paa, at Folk, som have en saa stor Kapital, at de ved egne Midler kunne komme i Besiddelse af et Fartøj, skulle være udelukkede fra at søge Laan. Jeg kan ikke forstaa, at det socialdemokratiske Parti ikke har sluttet sig til dette Ændringsforslag, naar de baade her i Salen og udenfor give det Udseende af, at de særlig ville tale Smaafolks Sag. Her er et Tilfælde, hvor de staa fast paa, at den kapitalstærke Mand, den Mand, som ejer maaske en Million eller flere Millioner Kroner, kan komme med samme Ret og søge Statslaan som de Folk, vi almindeligt kalde ubemidlede.

Jeg ser ikke rettere, end at de Herrer i Fremtiden maa give Afkald paa særlig at ville kaldes Talsmænd for de ubemidlede. Jeg vil meget indtrængende tilraade det høje Ting at stemme ogsaa for dette Ændringsforslag.

Om den anden Del af Lovforslaget, som angaar Laaneforeningerne, skal jeg ikke sige meget. Der har man været i det heldige Tilfælde, at Statskassen i Øjeblikket ikke har haft en eneste Øres Tab, og af de Beretninger, Udvalget har modtaget, fremgaar det, at Renterne ere blevne indbetalte i rette Tid. Naar Resultatet i en anden Henseende ikke er tilfredsstillende for mig, er det, fordi der i Bemærkningerne er anført, at der kun er ydet Bevillinger til 17 Laaneforeninger, hvad der, saa vidt jeg kan se, i Forhold til det Antal Fiskere, som findes her i Landet, er overmaade lidt. Naar jeg saa skal undersøge, hvad der er Grunden til, at der ikke er blevet dannet flere Laaneforeninger, skal jeg selvfølgelig vogte mig for bestemt at pege paa, at det og det er Grunden, men jeg kunde tænke mig, at det noget kunde skyldes Bestemmelsen i Lovforslagets § 4 Litra e om, at alle Medlemmerne af en Laaneforening skulle være ulykkesforsikrede. Det ærede Medlem fra Vinderup (A. Andersen) gjorde ved første Behandling opmærksom paa, at et Sted oppe ved Limfjorden var denne Bestemmelse afgjort en Hindring for Dannelsen af en Forening. Naar der i Betænkningen anføres, at det af et Mindretal i Udvalget er gjort gældende, at man burde søge at faa denne Bestemmelse ændret saaledes, at det kun var paalagt de Medlemmer af Laaneforeningen, som optog Laan, at være ulykkesforsikrede, slutter jeg mig fuldt ud dertil, og jeg tror at kunne tilføje, at det har været dette Mindretals Opgave at faa Bestemmelsen ændret saaledes, at kun de, der optog Laan af Foreningen, skulde være ulykkesforsikrede. Jeg har ikke forstaaet rettere i Udvalget, end at alle var enige om, at overfor Statskassen var Garantien omtrent den samme. Naar det mødte Modstand, opfattede jeg det saaledes, at der var forskellige Opfattelser af, hvad der var den bedste Maade til at faa Folk ulykkesforsikrede, men at alle i Udvalget uden Undtagelse var enige om det heldige i, at Fiskerne lod sig ulykkesforsikre. Nogle mente, at man fremmede Sagen bedst ved at bestemme, at de skulde være ulykkesforsikrede, naar de vilde have den Begunstigelse at være Medlem af en Laaneforening, medens andre, deriblandt jeg,